

ad den almindelige Entefasse.

ad 1. a. Næmlig:

	Lønning.	Lønningstillæg.
Direktøren	6,000 Kr.	370 Kr. 29 Ø.
(Da denne Embedsmand fra Universitetet oppebærer 1,000 Kr., er Lønningstillægget beregnet til $\frac{6}{7}$ af 432 Kr.)		
Kassereven	800 —	
Kassjekontrolløren	1,400 —	
	8,200 Kr.	370 Kr. 29 Ø.

Det til Dyrtidstillæg opførte Beløb er beregnet i Overensstemmelse med de i Finantslovsforslaget's § 26 angivne Regler.

ad 1. b. Som for indeværende Finantsaar.

ad 2. Som for indeværende Finantsaar, nemlig:

Pensioner til afskedigede Embedsmænd ved Entefassen	1,533 Kr. 33 Ø.
— til dens forrige Embedsmænds Enter	588 — 14 —
	2,121 Kr. 47 Ø.

ad 3. Anslaaet 11,000 Kr. lavere end for Finantsaaret 1878—79.

ad Livsforfærings- og Forsørgelses-Anstalten af 1871.

Som det vil fremgaa af en Sammenligning mellem Anstaltens Budget for 1879 og de tidligere Budgetter, fremtræder hint i en fra disse forskjellig Skikkelse. Grunden hertil er den, at man i Betragtning af den forholdsvis mindre Fremgang, som Anstalten i den senere Tid har haft, ogsaa efter at man har erholdt Bemyndigelse til at yde Agenterne en Legningsprovision af $\frac{3}{4}$ pCt af de af dem erhvervede Forsikrings Kapitalværdi, har troet i Overensstemmelse med Udtalelser, der ere faldne paa Rigsdagen, at burde gjøre et Forsøg paa en Omordning af Agentvæsenet, saaledes at den Del af Agenternes Virksomhed, som bestaar i Raadvæsen og det Gavnlige ved Benyttelsen af Anstalten, Veiledning og Raad ved Valget af Forsikringsmaader og Bistand ved Forsikringens Legning, skilles fra den Del af Virksomheden, som gaar ud paa at modtage Indbetalinger af Præmier og Indskud samt i at foretage Udbetalinger m. m., idet det ikke kan nægtes, at det i Reglen vil være lettere at finde Evne til disse to ganske forskellige Arter af Virksomhed adskilte hos to forskellige Personer end samlede hos en, ligesom det vil kunne ventes, at en Deling af Virksomheden vil tillade de Paagjældende at arbejde med saa meget større Iver og Interesse hver for deres Del af Forretningerne.

Skal en saadan Foranstaltning imidlertid kunne have den tilsigtede Virkning, vil det være nødvendigt, at det pekuniære Udbytte for Agenterne af deres Virksomhed bliver af en saadan Betydning, at der deri ligger en virkelig Spore for dem til at anstrenge sig, saa vidt de formaa. Men dette finder efter de indvundne Erfaringer ikke Sted med de Honorarer og Provisioner, som Anstalten hidtil har set sig i Stand til at byde sine Agenter. Det var, fordi de i Loven af 18de Juni 1870 § 15 fastsatte Honorarer viste sig ikke at være tilstrækkelige til at fremkalde Iver hos Agenterne, at den ovennævnte Legningsprovision fastsattes, men efter det Udfald, som Forsøget med Legningsprovisionen hidtil har haft, synes det ikke, at Udsigten til at opnaa en Provision en Gang for alle af $\frac{3}{4}$ pCt. af en ny Forsikrings Kapitalværdi i nogen kjendelig Grad har virket ansporende paa Agenternes Bestræbelser for at vinde Tilgang. Man maatte derfor, hvis ikke Udgifterne til Agenturerne skulde sørges, formindste den stipulerede Inkassationsprovision af 2 pCt. af Indskudene for at skaffe Midler til rigeligere Provision for at erhverve Tilgang. Men Inkassationsprovisionen er allerede nu lille nok. Fra at være 5 pCt. for den ældre Livsforfæringsanstalt fandt den ved Begyndelsen af 1871 ned til de nu fastsatte 2 pCt., og da samtidig Bestemmelserne om, at Præmier kunne betales halvvaarsvis, fjerdingaarsvis eller maanedsvist traadte i Kraft, fandt med Gjemmensnitstørrelsen for den enkelte Præmie Betalingen for Uleiligheden ved den enkelte Inkassations ned i endnu stærkere Forhold. Gjemmensnitstørrelsen er nu mellem 20 og 25 Kr., og den Provision, Agenten